



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 9000/19
9.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Весне Станковић, председника већа и судија Весне Секулић и Сање Агатоновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Бранислав Недић, адвокат из Београда, Др Ђорђа Јоановића 15, против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Гордана Весковић, адвокат из Београда, Љутице Богдана 1а, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.01.2019. године и жалби туженог изјављеној против решења истог суда П 637/16 од 21.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 9.12.2020. донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.05.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 2.849.793,07 динара и законску затезну камату на износ од 1.917.278,34 динара почев од 1.4.2013. године. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 108.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности, до исплате.

Решењем Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.05.2019. године одбијен је као неоснован захтев туженог за доношење допунског решења о трошковима поступка.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је првостепену пресуду побијао у целости из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11....18/20), а тужени решење због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражили.

Тужени је доставио одговор на жалбу.

Испитујући правилност првостепене пресуде и решења сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца изјављена против првостепене пресуде није основана и да жалба туженог изјављена против решења није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а изрека пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, због чега се првостепена пресуда неосновано побија указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, парничне странке као суинвеститори закључили су и код Петог општинског суда у Београду под Ов број 18912/15 од 12.12.2005. године оверили уговор о суинвестирању, а предмет уговора је заједничка изградња стамбеног објекта. Чланом 1 уговора констатовано је да је тужилац носилац права коришћења на кат.пар. ... старог премера КО ..., од које се формира грађевинска парцела у оквиру Регулациног плана насеља Кијево Кнежевац, што чини правни основ за добијање одобрења за градњу нове стамбене зграде, као и да је тужилац власник ЗК тела II, уписаног у ЗКУЛ ... КО ..., које се састоји од куће број ... и једне помоћне зграде у улици Чланом 4 уговора констатовано је да ће тужени – суинвеститор сносити трошкове управног поступка за издавање грађевинске дозволе, израде извођачко - техничке документације, те израде грађевинског пројекта сагласног са издатим урбанистичко-техничким условима, трошкове прибављања сагласности јавних комуналних предузећа, прикључења на водовод и канализацију, електричну мрежу и организовати и спровести градњу новог објекта од свог материјала и својом радном снагом, подразумевајући и утрошак струје, воде и телефона на градилишту и да ће тужилац као носилац права коришћења на грађевинској парцели инвеститору на његов захтев издати пуномоћје за прибављање потребних докумената. Чланом 5 истог уговора констатовано је да се тужени обавезује да посебне физичке делове – станове који заједничком градњом припадају тужиоцу, у потпуности изгради и преда му на употребу по систему "кључ у руке". Анексом истог уговора овереног пред Другим општинским судом у Београду под Ов број 5849/06 од 16.6.2006. године, извршена је

расподела која ће површина и који делови новоизграђеног објекта припасти ком уговарачу. Уговором закљученим са Дирекцијом за грађевинско земљиште и изградњу града Београда од 23.5.2006. године, који за предмет има закуп непосредном погодбом осталог грађевинског земљишта ради исправке границе грађевинске парцеле број ... КО ... за изградњу стамбеног објекта у општини ..., тужилац се као купац обавезао на плаћање накнаде за уређење грађевинског земљишта за изградњу стамбеног објекта, а накнада је обрачуната у износу од 2.064.361,00 динара и чланом 5 уговора предвиђено је да ће купац 1 рату у висини од 10% од утврђене накнаде исплатити до 5.12.2006. године, а остатак дуга у 59 месечних месечних рата. Анексом истог уговора од 4.12.2006. године извршена је корекција обрачуна закупнине у складу са обрачунском површином објекта на основу главног пројекта и чланом 4 утврђена накнада за уређивање јавног грађевинског земљишта на дан 20.11.2006. године, а чланом 5 накнада за уређивање осталог грађевинског земљишта. Предметни уговор од 23.5.2006. године потписао је тужилац лично, а анекс тог уговора је у име тужиоца закључила супруга туженог по основу специјалног пуномоћја, овереног пред Другим општинским судом у Београду под Ов број 11227/06 од 31.10.2006. године, којим је тужилац овластио туженог и његову супругу ВВ да могу, између осталог, заступати тужиоца код свих државних органа и судова, у циљу прибављања и добијања грађевинских и других дозвола, као и при потписивању уговора са Дирекцијом за грађевинско земљиште и изградњу Београда у вези накнаде и легализације и да могу потписати менице у његово име. Како је по уговору од 23.5.2006. године делимично измирена уговорна обавеза, тужилац је у поступку вођеном по тужби Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу града Београда, правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П 4489/11 од 17.3.2015. године обавезан на исплату износа од 2.849.793,07 динара и законске затезне камате на износ главног дуга од 1.917.278,34 динара. Тужилац је у свом исказу тврдио да је његова уговорна обавеза била само предаја земљишта туженом за изградњу и да је њиховим међусобним споразумом регулисано да све трошкове пред Дирекцијом сноси тужени, па је тужбеним захтевом тражио да му тужени исплати износ утврђен пресудом Другог основног суда у Београду П 4489/11 од 17.3.2015. године, док је тужени тврдио да је по њиховом међусобном споразуму тужилац у обавези да сноси накнаду за градско грађевинско земљиште.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 7 и 25 Одлуке о утврђивању доприноса за уређивање грађевинског земљишта и члана 8 Одлуке о критеријумима и мерилима за утврђивање накнаде за уређивање јавног грађевинског земљишта, оценио да је тужилац, као носилац права коришћења грађевинског земљишта и инвеститор у облигационом односу са Дирекцијом и да је обвезник плаћања закупнине, као и да је био упознат са својом обавезом плаћања ове накнаде, јер је лично закључио уговор са Дирекцијом, због чега не постоји дуг туженог према тужиоцу, па је одбио тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Према одредби члана 2 став 1 тачка 30 Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“ бр. 47/03), који је важио у време закључења уговора о суинвестирању између тужиоца и туженог, инвеститор је лице за чије потребе се гради објекат односно које финансира изградњу и на чије име се издаје одобрење за градњу. Према одредби члана 74 истог Закона, накнаду за уређење грађевинског земљишта плаћа инвеститор, а висина накнаде за уређивање грађевинског земљишта утврђује се уговором који закључују општина, односно предузеће или друга организација из члана 72 став 3 овог закона и инвеститор, на основу критеријума и мерила које утврђује општина.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о суинвестирању од 12.12.2005. године, са анексом тог уговора, тужилац је јасно означен као суинвеститор објекта, обзиром на права и обавезе уговарача из истог и као носилац права коришћења земљишта на којем је изграђен нови објекат и он је са Дирекцијом за грађевинско земљиште и изградњу Београда, као купац, закључио уговор и анекс уговора којим се обавезао на исплату закупнине и накнаде за уређивање грађевинског земљишта. Имајући у виду наведено, као и цитиране законске одредбе и саму садржину уговора о суинвестирању, којим су регулисана међусобна права и обавезе парничних странака и јасно прецизиране обавезе туженог, као и да уговорена обавеза туженог није плаћање накнаде за уређење грађевинског земљишта, правилно је првостепени суд закључио да не постоји дуг туженог према тужиоцу и да је тужилац био обвезник плаћања накнаде за уређивање грађевинског земљишта.

Неосновано се жалбом оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, с обзиром да је првостепени суд правилном оценом доказа, сходно члану 8 Закона о парничном поступку закључио да је тужилац са Дирекцијом за грађевинско земљиште и изградњу Београда закључио уговор у вези са регулисањем накнаде за грађевинско земљиште, док је специјалним пуномоћјем само овластио туженог и његову супругу да између осталог у његово име могу закључити такав уговор, па нема нејасноћа у погледу ког својства и којих права и обавеза су тужени и његова супруга могли у име тужиоца закључити такав уговор. Поред тога, уговором о суинвестирању и анексом тог уговора међу парничним странкама није уговорена обавеза туженог за плаћање закупнине и накнаде за уређење грађевинског земљишта, већ је договорена обавеза била да тужени сноси све трошкове управног поступка за издавање потребних дозвола и документације ради изградње стамбеног објекта, али не и плаћање спорне накнаде.

Неосновано се жалбом оспорава оцена исказа саслушаних сведока. Одредбом члана 8 Закона о парничном поступку прописано је да суд, по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа, одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде саслушане су парничне странке и сведоци, а правилна оцена исказа странака и сведока подразумева оцену сагласности са осталим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама. У конкретном случају, ценећи исказе странака и сведока првостепени суд је управо дао такву анализу, односно оцену која садржи уверљиво и логично објашњење чијем исказу је поклатио веру, а чијем исказу није поверовао.

Без утицаја су и жалбени наводи да потписивање менице од стране супруге туженог, као средства обезбеђења потраживања тужиоца, указује и на обавезу плаћања накнаде, имајући у виду да је супруга тужене меницу потписала на основу пуномоћја од 31.10.2006. године издатог од стране тужиоца, којим су овлашћени тужени и његова супруга да менице могу потписати у име тужиоца.

Имајући у виду наведено, при овако утврђеном чињеничном стању, правилно је првостепени суд применио материјално право када је оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован и правилно закључио да је тужилац обвезник плаћања дуговане накнаде за уређење грађевинског земљишта ради изградње објекта.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилном применом одредбе члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, првостепени суд је одлучио о трошковима парничног поступка, чију је висину определио сагласно одредбама важеће Адвокатске тарифе, због чега је побијана пресуда потврђена и у другом ставу изреке.

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку донета је одлука садржана у првом ставу изреке ове пресуде.

Правилно је првостепени суд одбио захтев туженог за доношење допунског решења за накнаду трошкова поступка, који су тражени на име судске таксе за одговор на тужбу, а закључак првостепеног суда да се не таксира одговор на тужбу није од утицаја на законитост и правилност побијане одлуке. Према стању у списима, тужени није платио судску таксу на одговор на тужбу, па се овај трошак туженом не може признати, јер не представља издатак учињен у току или поводом поступка, у смислу одредбе члана 150 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду наведено Апелациони суд је у складу са чланом 401 став 2 Закона о парничном поступку донео одлуку као у другом ставу изреке ове пресуде.

Како тужилац и тужени нису успели у жалбеном поступку, а издатак туженог настао поводом састава одговора на жалбу од стране адвоката не представља нужни издатак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то су њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка као неосновани одбијени применом члана 165 став 1 Закона о парничном поступку у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Весна Станковић, с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић